

Patronların Ensesindeyiz Dayanışma, Haberleşme ve Mücadele Ağı yayılıyor. Direnişçi işçiler, zorda kalmış, hakkını alamayan emekçiler, baskıya uğrayan çalışanlar bu ağa katılıyor. Bazen haber vererek, bazen direnerek, bazen bildiri dağıtıp, sözü yayararak. • Sf3

BOYUN EĞME

HAFTALIK SİYASİ GAZETE • 9 KASIM 2018 CUMA • 1 TL

BIZE BİR DEVİRİM GEREK

Kriz bu düzenin fitratında var

EKİM DEVRİMİ: YAPTIK, YİNE YAPARIZ, DAHA İYİSİNİ YAPARIZ

101 yıl önce Rusya'da savaştan yorgun düşmüş, açlık ve hastalıklarla boğuşmaktan bezmiş, yıllarca dinlediği yalancılara öfkeli milyonlarca insan, tüm bu kötülüklerin kaynağında duran sömürü düzenine son vermek için ayaklandı. Ekim Devrimi, büyük bir kaos yaşayan, çılgına dönmüş bir ülkede çok planlı bir şekilde ne istediğini bilen, hedefini, amacını iyi belirlemiş bir örgüt tarafından örgütlendi. Ayaklanan işçiler, harekete geçen milyonlarca insan düzeni yıkmak için ayağa kalktığı anda, başarılarında yeni bir düzen için çoktan yemin etmiş komünistler vardı. Bu devrim bir ülke kurdu. Ödün vermeden, kendisine ihanet edip başka bir şeye dönüşmeden,

düşmanlarına teslim olmadan. Aslında bir ülke ile başladı ve yeni bir dünya kurdu. 74 yıl sonra bu dünya ani bir biçimde ve neredeyse "tek kurşun atılmadan" yıkıldı. Daha ileri gitmesi gerekiyordu, yoruldu, geldiği noktaya yetinmeye kalktı ve düşüverdi. Ekim Devrimi'nin ülkesi düştüğünde, geride izleri silinemeyecek görkemli bir hayat bıraktı. Bugün Sovyetler Birliği'nin neleri başardığı çok iyi görülüyor. Yokluğunda yarattığı boşluk, tüm insanlığın ödediği bedelle karşılık geliyor. Ekim Devrimi'ne baktığımızda söyleyeceğimiz belli: Yaptık, yine yaparız. Daha iyisini yaparız. Başka da çaremiz yok zaten.

EKİM DEVRİMİ'NİN YIL DÖNÜMÜNDE TÜRKİYE

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, Ekim Devrimi'nin yıldönümü olan 7 Kasım 2018 tarihinde kapsamlı bir siyasi rapor yayınladı. Kriz ve Devrim: Ekim Devrimi'nin yıl dönümünde Türkiye başlığını taşıyan siyasi rapor, ülkemizdeki sınıflar mücadelesine ve güncel krize yoğunlaşırken, uluslararası koşulları dünya ölçeğinde yaşanan çelişki ve çatışmaları, ülkemize yansımalarıyla birlikte ele alıp değerlendiriyor.

Hiçbir şeyin iyi gitmediği, ülkenin büyük sorunlarla karşı karşıya olduğu ortada.

Oysa, ülkenin büyük bir sıçramanın eşiğinde olduğu söylenmişti. 2004'te Avrupa Birliği'ne kabul edilmek üzereyken büyük bir zenginleşmenin kapıda olduğunu düşünüyordu seviniyordu insanlar. Büyüme hiç durmamıştı. Türk uyduları uzaya fırlarken milli gelir uçuşa geçmişti. **Hesapsızlık denilemez. Hele kötü yönetim olduğu hiç söylenemez.**

Birincisi, bugün yaşanan sorunun kaynağında AKP'nin kötü yönetimi var diyenler birkaç yıl öncesine kadar AKP'yi yere göğe sığdıramıyordu. Hâlâ da "Allah razı olsun" havasındalar.

İkincisi, son yıllarda atılan tüm adımların kökleri sermaye sınıfının son 25 yılda çıkardığı iktidarların politikalarında var. Kötü yönetime pay çıkartabilmek için öncesinde iyi ve farklı yönetilmiş olmak lazım.

Üçüncüsü, bu düzenle buraya kadar... Düzen partilerinin hiçbiri bir alternatif üretilmiyor. "Onlar da beceriksiz" olduğu için değil. Düzenin sınırları içinde yapılabilecek olanlar belli. Bunları da AKP yapıyor zaten. Daha önemlisi bugünkü kriz kötü yapılanların bir sonucu değil, yapılmak istenen bu zaten!

HERKESİN KRİZİ KENDİNE

Evet kriz var. Herkes için farklı anlamı olan bir kriz. Kriz kimi patron için bankaya olan dolar borcunun TL karşılığının bir anda patlaması, kimisi için ürettiği malın ithal maliyetinin artması ya da siparişlerin iptal edilmesi.

Bunlara çare arıyorlar. Çare, özel sektörün dolar borçlarının devlet tarafından üstlenilmesi oluyor, vergi indirimleri oluyor, hiç olmadı konkordato oluyor. İşçiler ve emekçi halk için krizin anlamı da çok belli: Pazardan, marketten alınan her şeyin fiyatı bir anda artıyor, ev sahibi kirayı yükseltmek istiyor, yılbaşında beklenen ücret zammının, üstelik enflasyona rağmen olmayacağı belli oluyor. İşyerinde zorunlu ücretsiz izin konuşuluyor.

Bunlara çare aranıyor. Daha ucuza alışveriş yapılacak yerler araştırılıyor. Daha küçük bir eve çıkmak mümkün mü diye bakılıyor. Bir ihtiyaçtan daha vazgeçiliyor. Bir yerlerden borç alınıyor. Büyük kız dershaneye gitmekten vazgeçip iş aramaya başlıyor.

İktidar patronların krizine çare bulmak için çalışıyor, patronlar kendi çıkarlarına göre kararlar alıyor, uluslararası şirketler, bankalar, finans kurumları ortak oldukları işleri sürdürmek, hatta büyümeye devam etmek için omuz veriyor.

İşçilerin derdine çare olmuyor bütün bunlar. Çünkü işçilerin kendi çarelerini bulmak için bulabilecekleri tek yol var: İktidarı almak. Ama bu büyük hedef için yola yine aynı yerden çıkmak gerekiyor: Hakkını yedirmemek, ekmeğini kaybetmemek için örgütlenmek.

SÖMÜRÜ BİTERSE İŞSİZLİK DE BİTER

Yüzlerce işçi bir maden ocağında ölmüştü. Erdoğan "madenciliğin fitratında var ölmek" dedi. İşçi ölümlerine razı gelmiyedik: Yaradandan ötürü! Böylesi görülmemiştir! Diyemeyiz... Bazı şeylerin bir doğa kanunu, dünyanın değişmeyecek gerçeği olduğunu ilk söyleyen Erdoğan değil ki! İş "kazaları" işçiliğin fitratında var diyen çok çıkmadı ama aslında daha beteri söylenmişti: İş "kazalarının" nedeni işçilerin dikkatsizliği! Bunu zaten herkese kabul ettirdiler. Bu düzende gerçek olan pek çok şeyin değişmez gerçek olduğunun topluma kabul ettirilmesinden söz ediyoruz. Yoksulluk: Kader. Kader değilse tembellikten. Tembellik değilse beceriksizlik, nasıl diyorlar: Vasıfsızlık. Hiçbirine uymuyorsa şanssızlık. Hastalıklar, cehalet, savaşlar ya da işsizlik... Hep aynı. Şikayet ettiğiniz, "yahu bu kadar da olmaz ki" dediğiniz şeyler için "başka türlü olmaz zaten. Dünya böyle"

denilmiyor mu? Adını koyalım: Kapitalizmin kaçınılmaz sonuçlarının, değişmez gerçekler olarak görülmesi sayesinde bu çürük düzen yoluna devam edebiliyor. Bundan sonra her hafta, Boyun Eğme'nin arka sayfasında, düzenin değişmezlerinin nasıl değişeceğini anlatacağız. Başka türlü mümkün demiyoruz, başka türlü var! Geçmişte fazla fazla yaşandı, şimdi de mesela Küba'da yaşanıyor. Ve yaşanacak: Bu da iddiamız. Bir saptamamız daha var. Diyoruz ki, kapitalist sömürü düzeninde isyan ettiğiniz, değişmesini istediğiniz her şey, başka bir düzende böyle olmayabilir ama bu düzende bir zorunluluk! İnsanın fitratı maden kazasında ölmek, işsiz kalmak değil ama kapitalizmin yasası bu: Öleceksiniz, işsiz kalacaksınız. Sosyalizmi kurmak, geçmişte yapılmış olanları yeniden yapmak, daha iyisini yapmak artık bir ölüm kalım meselesi. Ve kapitalizmde kader olan sosyalizmde tarih olacak. Düzen değişirse dosyalarımızın ilkinin konusu işsizlik. • Sf4

DÜZENDEĞİŞİRSE

Patronların Ensesindeyiz: Ağı genişletmek için çalışmalı. PE bülteninin daha fazla işçiye ulaşmasını, daha fazla işçinin ağı ulaşıp derdini paylaşmasını sağlamalı.

Baykuş Bakışı

KEMAL OKUYAN

Ekim Devrimi'nin sesi: 'Hepsini parçalayalım!'

Yıl 1927. İsviçre'nin Cenevre kentinde Silahsızlanma Konferansı'nın Hazırlık Komisyonu toplanıyor. O ana kadarki benzer toplantılarda havanda su dövülmüş, Birinci Dünya Savaşı'ndaki yıkıma karşın, İngiltere, Fransa, Almanya gibi güçler adeta silahlanmanın ve savaşın kaçınılmazlığını kanıtlayarak kapatmıştı görüşmeleri.

Bu kez toplantıya Sovyetler Birliği heyeti de çağrılmıştı. Dışişleri Komiseri (bakanı) Yardımcısı olarak Maksim Litvinov'un başkanlığındaki Sovyet delegasyonunun nasıl bir tutum takınacağı merakla bekleniyordu.

Merak kısa sürede şaşkınlık ve ardından paniğe dönüşecekti. Çünkü Sovyetler Birliği, konferansa katılan ülkelere "bütün orduların dağıtılması"nı öneriyordu. Yanlış okumadınız, Sovyet yönetimi, Kızıl Ordu dahil olmak üzere, dünyadaki bütün silahlı güçleri bir yılda ortadan kaldırma çağrısında bulunuyordu. Dahası, ordu ya da milis formunda bütün askeri eğitimler yasaklanacak, tüm silahlar yok edilecekti. Ve Sovyet diplomatı Litvinov "tüm askeri uçak ve gemileri parçalayalım" diyordu.

Batılı ülke temsilcileri yaşadıkları şoktan çıktıktan sonra öneriyi reddedip Konferans gündemine alınmayacağına söylediler elbette. Silahsızlanma iyidi ama, ancak, lakin, fakat, kem küm...

Sovyet heyeti "bir yıl çok kısaysa, bu mutlak silahsızlanmayı dört yılda hayata geçirelim" diyerek yeni bir hamle yaptı. Bir kez daha ama, ancak, fakat, lakin, kem küm...

Litvinov'un son önerisi "o halde kayda değer bir indirim yapalım asker sayısında ve silahlarda, kimyasal silahları ise tamamen yasaklayalım"dı. Yanıt ama, ancak, fakat, lakin, kem küm...

“Sovyetler Birliği, konferansa katılan ülkelere 'bütün orduların dağıtılması'nı öneriyordu. Yanlış okumadınız, Sovyet yönetimi, Kızıl Ordu dahil olmak üzere, dünyadaki bütün silahlı güçleri bir yılda ortadan kaldırma çağrısında bulunuyordu.

Ancakların, lakinlerin, amaların, fakatların, kem kümlemlerin içini doldurmak İngilizlere düşmüştü. Avrupa'nın ve birçok açından dönemin en güçlü emperyalist ülkesi, Sovyetler Birliği'nin başka ülkelerin işçilerine karıştığını, Komünist Enternasyonal aracılığıyla yıkıcı faaliyetlerde bulunduğunu iddia ediyordu. Bu nedenle silahsızlanma önerisi kabul edilemezdi.

İşçilerine karışmak! Şaka gibi... Aynı İngiltere, diğer zorba emperyalist ülkelerle birlikte 1917'den sonra Sovyetler Birliği'nin üzerine çullandığında bu işçilerine karışmak olmuyordu da ne oluyordu? Ama o İngiltere'ydi, dünyanın hakimi, öbür tarafta ise baldırı çıplakların ülkesi ve onların peşinden giden dünyanın milyonlarca yoksulu!

Bütün bunlar olurken Sovyetlerin teklifinin değerlendirmeye alınacak kadar ciddi olduğunu ileri süren sadece iki ülke vardı. Biri hâlâ Versailles Anlaşması'nın ağır yükünden kurtulmaya çalışan Almanya, diğeri ise Türkiye. O zamanki Türkiye...

Sonuçta Sovyet önerilerinin tamamı reddedildi, zaten emperyalizmin bırakın topyekun ya da kapsamlı, herhangi bir silahsızlanmaya niyeti yoktu. "Sovyet yönetimi propaganda yapıyor, kamuoyuna oynuyor" diye şikayet ediyordu emperyalistler. Oysa bunda gizlenecek bir şey yoktu, Sovyet heyetinin başındaki Litvinov'un kendisi "biz propaganda da yapacağız elbette" demekteydi. Zaten Sovyet yönetimi emperyalistlerin silahsızlanmayı kabul edeceğini düşünene kadar saf değildi. Emperyalizm silahsız ve savaşız yapamazdı. Ama...

Ama bu öneri kabul edilseydi Sovyetler Birliği derhal anlaşmanın gereğini yerine getirecekti. Çünkü onlar dış politikada verilen sözlerin tutulmasına önem veriyordu. Ve çünkü komünizme giden yolda Sovyetler Birliği'nin maddi ve beşeri kaynaklarını silahlanmada kullanmayı tercih etmesi düşünülemezdi.

1927'de ordular tasfiye, silahlar imha edilmedi, askeri gemi ve uçaklar parçalanmadı, deli gibi silahlanmaya devam etti emperyalizm ve özellikle 1933'te Almanya'da Hitler'in iktidara gelmesi ile birlikte Sovyetler de bu yarışa dahil oldu. 1939'da emperyalizmin ama, ancak, fakat, lakin, kem küm derken neyi kastettiği anlaşıldı. İkinci Dünya Savaşı benzersiz bir yıkım yaşattı insanlığa ve o insanlığı Hitler faşizminden kurtaran "başka ülkelerin işçilerine karışmakla" itham edilen Sovyetler oldu.

RUSYA'DA DOĞDU, TÜM EZİLENLERİN OLDU Devrim dünyayı güzelleştirdi

Sovyet devrimi, dünyanın en zorba rejimlerinden birini, Rus Çarlığı'nı kalıcı olarak tarihe gömerken asıl büyük işi yeni bir düzeni kurarak, insanlığa sosyalizmi yaşatarak yaptı.

1917 yılında, bütün kıtalarda alevler içinde savaş ve yıkım sürerken, Rusya'da ezilenler ayaklandı. Askerler, köylüler, sanayi işçileri komünist işçilerin önderlik ettiği bir ayaklanmayla sarayları bastı, iktidara el koydu.

Zenginlerin, mal mülk sahiplerinin, beyefendilerin ve asilzadelerin kokusu bile yoktu bu ayaklanmada. Çok eski zamanların köle ayaklanmaları kadar saf bir biçimde yoksulların ezilenlerin ayaklanmasıydı.

Fakat planlıydı. Akıllıydı. Dikkatliydi. Atak, gözüpek ve yaratıcıydı.

İKTİDARI ALMADAN OLMAZ

Tarihte ezilenlerin ayaklandığı, saraylara yürüdüğü çok olmuştur. Ekim Devrimi'ne kadar bunların hemen hepsinde ayaklananlar kendi adlarına kendi iktidarlarını kurmayı düşünmemiş, hep ricacı olmuş, en fazla egemenlerin kafasına silahı dayayıp, onlar için iyi şeyler yapmalarını istemişlerdi.

Bunun dışına çıkan çok az örneğe zaten Ekim Devrimi ile akraba sayılır.

Ekim Devrimi tam olarak "isteklerimizin bir kısmından geçici bir süre için vazgeçeriz de, bunları hayata geçirmek için iktidarı bizzat kendi elimize almakta vazgeçemeyiz" diyenlerin eseridir.

YENİ DÜZEN KURMADAN OLMAZ

1917'de büyük zorluklar ve yokluklar içinde ayaklananlar, yine büyük zorluklar ve yokluklar içinde yeniden yarattıkları ülkeyi ayakta tutmayı başardılar. Görünüşte geri adım attıkları, durup dinlendikleri oldu ama hedeflerinden ve acelelerinden hiç vazgeçmediler.

"Bağımsız olsun ülke tamam da büyük güçlerle işbirliği yapmadan da olmaz" diyenler birer sömürge haline gelirken, Sovyetler bir süper güce dönüştü.

Sovyetlerin bir süper güç haline gelişinin de, tüm emperyalist dünya onun karşısına dikilmişken hepsine meydan

okumasının da sırrı, işçi sınıfının, tüm emekçi halkın, eşitlerin iktidarı olmaktan vaz geçmemesi, emekçiler için yeni bir dünya kurma hayaline bağlı kalması ve böylesi bir dünyanın, en yeni, en güçlü, en ihtişamlı dünya olacağına inanmasıdır.

İnsanın insanlıktan çıktığı bir büyük savaştan, insanı insana benzeten bir düzen 1917'de çıktı. 1991'de aniden ve vurulduğu için değil durduğu için düştüğünde eğitimde, sağlıkta, bilimde, ulaşımda, sporda, sanatta, insana dair ne varsa onda eski dünyayı çok gerilerde bırakan zaferler kazanmış, güzellikler yaratmıştı.

SÜPER GÜÇ

İkinci Dünya Savaşı'nın son kanlı katliamı Japonya topraklarında, iki atom bombasıyla gerçekleştirilirken asıl hedef müttefik ülke Sovyetlerdi. ABD ve İngiltere savaşın hemen ardından nükleer tehdit silahlarını masaya koydu. ABD ve İngiltere'de Nazileri Avrupa'da yenen Sovyetler'e dönük büyük bir sempati olmasına rağmen, her iki ülkede de pervasız kan dökücüler Sovyetler'e karşı nükleer silah kullanılması gerektiğini savunuyordu.

Onlara göre komünistler ancak böyle dize getirilebilirdi.

Sovyetler, nükleer silah geliştirmeye başlamadan teslim alınmalı, gerekiyorsa yok edilmeliydi.

Tutturamadılar. 20. yüzyılın dehşet dolu savaş yılları insanlığı yormuştu. Batı ülkelerinde işçi ve emekçileri kandırmanın bir sınırı vardı. Sovyetlerin tüm dünyadaki dostları bu tehditlere karşı ilk sosyalist ülkeyi savundu.

Ve en önemlisi, Sovyet bilim insanları, Sovyet işçileri, Sovyet politikacıları, bir kez daha emperyalistleri şaşkına çevirdi.

Yapamazlar denilen nükleer silahlar yapıldı.

Geçilmez dedikleri roketlerini yaya bırakan roketler yapıldı.

Gagarin uzaydan el sallarken aynı zamanda Hitler özentisi emperyalistlere nanik yapıyordu: Uzaya ulaşan roketleri yapan Sovyet halkı, emperyalistlere pabuç bırakmazdı.

SOVYET – ALMAN DOSTLUĞU!

Daha 1930'ların ortasından itibaren tüm dünya nefesini tutmuş yeni savaş bekliyordu. Beklenen savaşın nasıl olacağı da aşağı yukarı belliydi. Hitler Almanyası komünist Rusya'yı hedef alacak, Alman zenginlerinin sömürgeci ihtiraslarını böyle doyuracak, görülmemiş bir nefretle düşman belledikleri komünizmi bir kez daha böyle ezecikti.

İngiltere ve Fransa'nın patronları bunu sadece öngörmüyor, istiyorlardı. Hem kabına sığmayan Alman belasını doğuya sür savuştur, hem asil ölümcül düşmanın sosyalist Sovyetlerden kanlı bir yıkımla kurtul!

Sovyetler, köpekleşmiş Nazi saldırganlığına karşı dünyayı uyardı. İngilizler ve Fransızlar, işi Hitler'e küçük hediyeler vermeye, Çekoslovakya'yı işgal etmesine izin vermeye vardırırdıklarında Stalin ve kadrosu batının iki yüzlü demokrasilerini uyarmaya devam ediyordu.

Sonra Sovyetlerin büyük manevrası geldi: Hitler – Stalin anlaşması.

Sovyetler, Nazilerle "dost" olduklarını ilan etti!

Nazi kudurmuşluğu, daha önce Sovyetleri yıkması için onu yemleyenlere döndü. Doğuya doğru kapısını açtıkları işgalci şimdi kendi üzerlerine geliyordu. Elbette bu anlaşmanın asıl numarası başkaydı: Sovyetlerde hiç kimse Nazi kudurmuşluğunun Sovyetleri hedef almayacağını, asıl iştahlı düşmanlığın Sovyetlere karşı olmadığını düşünmüyordu. Sovyetler bu anlaşmayla zaman kazandı. Naziler, Sovyetler'de beklenen ama hep ileri atılması umut edilen saldırılarını sürpriz bir zamanda başlattıklarında birkaç yılda ayırına varacakları bir sürpriz bekliyordu onları: Dünyanın bu ilk kurmuş sosyalist devleti işgalcileri tepelemek için bütün hazırlıklarını yapmıştı.

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

ARAS KARGO İŞÇİLERİ BOYUN EĞMEYECEK

Patronların Ensesindeyiz ağı 2 Kasım Cuma akşamı İstanbul'da pek çok noktada Aras Kargo şubelerinde çalışanlara bildiri dağıttı.

Bildirilerde de anlatıldığı üzere, Aras Kargo patronu Evrim Aras 2018 yılı kârlılık hedeflerinin tutturulması için yöneticilerine baskı yapmaya

başlamış ve kendi borçlarının acente müdürlerine gönderdiği e-postada karşılanması için her tür tasarruf tedbirinin alınmasını, acilen tüm maliyetlerin azaltılmasını ve herkesin tasarruf politikasına uymasını istemişti. "Araç, mazot, kırtasiye, şeker tuz ne varsa harcamaları kısıt" talimatıyla en büyük yükün yine işçilere bineneğinden hareketle işçilere örgütlenme çağrısı yapan PE bildirisini işçileri, çalışma koşullarının daha da kötüleşmemesi için Patronların Ensesindeyiz ağına katılmaya çağırıyor.

Patronların Ensesindeyiz ağına dağıttığı bildiri Aras Kargo işçileri tarafından ilgiyle karşılanırken bazı şubelerde yöneticilerin işçilere bildirisini almamaları yönünde yaptığı baskı karşılık bulmadı.

İŞÇİLER PATRON YALAKALARINA YÜZ VERMİYOR

Gittiğimiz şubede "Kolay gelsin, Patronların Ensesindeyiz ağından geliyoruz. Patron Evrim Aras'ın değil, kargo emekçilerinin yanındayız" diyerek işçilere seslendik. İçerideki çalışanlar bildirisini aldı. Kalan bildirimiz için de, "Bırakın, diğer arkadaşlarımıza ulaştırın" dediler.

Bildiri dağıtırken biri bizi engellemeye çalıştı. Ancak kim olduğumuzu ve ne

için geldiğimizi söylediğimizde işçilerden biri bildirisini bizden aldı ve dağıtacağını söyledi. Girdiğimiz şubede Patronların Ensesinden Ağı'ndan geliyoruz dedik, patron olma heveslisi biri, "Acentenin sahibi patron ben oluyorum" diyerek çalışanlardan bildirisini geri vermesini istedi. Ancak çalışanlar bildirisini geri vermedi. Oldukça olumlu tepkiler aldık.

GÜLSAN PROFİL İŞÇİLERİ HAKLARINA SAHİP ÇIKIYOR

Beylikdüzü'nde bulunan Gülsan profil ve cam işyerinin patronu 200 işçiyi işten çıkardı. İşçilerin 53 günlük ücret alacaklarının ödenmediği, işçilere kıdem ve ihbar tazminatları dahil olmak üzere herhangi bir ödeme yapılmaksızın çıkış verildiği bildirildi. Günde 12 saat çalışan işçilerin çoğunluğu asgari ücret alıyor, asgari ücret üzerinde ücret alanların ücretlerinin elden verildiği, böylece SGK primlerine ve tazminatlarına baz oluşturan ücretlerin düşük gösterildiği söyleniyor.

İşten atılanlardan 130 işçi fabrikada 24 saatlik bir nöbet sistemiyle makinaların ve stokların kaçırılmasını engellemeye çalışıyor. İşlerinde kıdemi 14-15 yılı bulan işçiler var. İşçilerin ücret, kıdem ve ihbar tazminatları yanında fazla mesai ücretleri de ödenmemiş. Fabrikadan ayrılmayan işçiler alacaklarına ilişkin hukuki süreci başlattı.

DYO'NUN ZORUNLU İZİN DAYATMASI

DYO, Dilovası fabrikasında Kasım ayında üretime 5 gün ara vereceğini açıklamıştı. Ulaşan bilgilere göre, DYO patronu çalışılmayan günlerde işçilere ödeme yapmamak için ücretsiz izin dayatmasında bulunuyor. Patron, işçilerden ücretsiz izin uygulamasını kabul etmeleri için imza almak istiyor ancak işçiler bu dayatmayı kabul etmeyeceklerini ifade ederek zorunlu olarak izne çıkartıldıkları bu günlerin ücretli izin süresinden düşürülmesini kabul edebileceklerini söylüyorlar.

SAMSUN'DA İŞÇİLER PATRONLARIN ENSESİNDE AĞI İLE YOLA ÇIKIYOR

Samsun'da Patronların Ensesindeyiz çağrısıyla ilk işçi toplantısı gerçekleşti. Toplantıya sanayi, ulaşım, tarım, iletişim, hizmet sektörlerinden işçilerle eğitim, sağlık, gıda alanlarından kamu emekçileri katıldılar. Herkesin kendi deneyimlerini aktardığı toplantıda işten çıkarılan Makro işçileri de bulundu. Samsun'da daha önce A101'de yaşanan deneyim Makro işçileriyle paylaşıldı. Makro işçileri tüm işçilerin birlikte hareket etmesini istedi ve hileli iflasla işçileri işten çıkaran mağazadan alışveriş yapılmaması çağrısında bulundu. Önceki yıllarda Boyun Eğmeyen İşçiler adıyla Samsun'da zorunlu BES'e karşı organize edilen çalışma anlatıldı, çok daha geniş bir birliktelik içinde yeni dayatmalarla mücadele edileceği duyuruldu. SAMULAŞ'ta, Telekom'ta, Samsun limanında, kafe-barlarda sömürü koşulları konuşuldu. İktidarın kamuda 657'yi 2019'da tasfiye etme niyetiyle hareket ettiği anlatıldı. Tarım alanında faaliyet yürüten küçük esnaf ve kredi alırken kayıtsız çalışmaya zorlanıp mezuniyet sonrası kredi borcunun yükü altında çalışan öğrenciler yaşadıkları zorlukları anlattılar. Samsun'da Patronların Ensesindeyiz dayanışmasının 10 Kasım Cumartesi günü saat 15'te Eğitim-İş'in salonunda bir basın toplantısıyla duyurulmasına karar verildi.

DÖKTAŞ PATRONU BİLDİĞİNİZ GİBİ

Bursa Orhangazi'de faaliyet gösteren Döktaş döküm fabrikası patronunun son üç ayda 400 işçinin işine son verdiği ve Tacikistan'dan getirdiği işçileri çalıştırmaya başladığı bildirildi. İlk etapta 30 işçinin kayıt altına alındığı bildiriliyor. Aynı patronun Parsan işyerinde de göçmen işçileri güvencesiz ve çok kötü koşullarda çalıştırdığı biliniyor.

MADAME COCO PATRONUNA KARŞI İŞÇİLER KOMİTE KURDU

Madame Coco işçileri, mobbing ve baskı altında çalışmaya, uzun çalışma saatlerine, molalarının kullandırılmamasına, ücretlerinden yapılan yüksek kesintilerle asgari ücretin altında çalıştırılmalarına karşı bir araya geldi.

Patronların Ensesindeyiz ağıyla iletişime geçen Madam Coco çalışanları işyeri komitesi kurdu. Bundan sonra patronları İlhan Tanacı'yla mücadelelerini

kurdukları komiteyle sürdüreceklerini açıklayan işçiler, bir bildiri yayımladı. Bildiride, aynı sorunları yaşayan diğer Madam Coco işçilerine çağrı yaparak patronlarının teşhir edilmesi için Patronların Ensesindeyiz ağıyla irtibata geçilmesini istediklerini, bildirinin yayımlanmasının ardından PE ağına e-postalar gelmeye başladı. PE ağı, "Ben de varım" mesajları atanlarla hızlıca irtibat kurmaya başladı.

PLASKAR PATRONU İŞÇİLERE ZORUNLU YILLIK İZİN KULLANDIRIYOR

Bursa'da faaliyet gösteren Plaskar fabrikasında yedi kişilik gruplar halinde üç gün izin veriliyor. Bu süre, yıllık izin süresini doldurmamış olan işçilerin ücretli izin süresinden düşülürken, yıllık izni olmayanlara ücretsiz izin veriliyor. Uygulamanın devam edeceği söyleniyor.

PRYSMIAN KABLODA YÖNETİCİLER İŞÇİLERİN AÇIĞINI KOLLUYOR

Bursa'da kurulu bulunan işyerinde, gece vardiyasında işçilerin uyuyup uyumadığının denetlenmesi için gece baskınları yapıldığı bildirildi. Bu uygulamanın işten çıkarma hazırlığı ile ilgili olduğu ve patronların listeye alınmış işçileri işten atmak için neden oluşturmaya çalıştıkları düşünülüyor.

AMCOL MİNERAL MADENCİLİKTE GREV KARARI

Edirne, Enez İlçesinin Sultaniçe Köyünde bulunan AMCOL MİNERAL MADENCİLİK fabrikasında 86 işçi ücretlerine zam yapılmadığı için 5 Kasım 2018 itibarı ile greve çıktı.

Maden İş Sendikasına üye işçiler soL haber sitesine bilgi vererek, Temmuz ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ücretlerinin insanca yaşayacak düzeye getirilmesini istediklerini ve talepleri karşılanıncaya kadar greve devam edeceklerini anlattı. Maaşlarının asgari ücretin 100-200 lira üzerinde olduğunu, geçinemediklerini söyleyen işçiler, maaşlarına yüzde 30 zam ve yılda dört ikramiye talep etti. Patronun ekonomik krizi

bahane ederek yaptığı yüzde yirmilik zam teklifini enflasyonun altında olduğu için kabul etmelerinin mümkün olmadığını ifade eden işçiler, kapasiteyi ve üretimi artırmak için kendilerinden her isteneni yaptıklarını ancak patronlarının yüzde 30 zammı çok gördüğünü söylüyor. İşçiler sayıları aynı kaldığı halde 11 yılda üretim kapasitesini 50-60 bin tondan 180-190 bin tona çıkardıklarını da belirtiyor.

CARGİLL'İN DİRENEYEN İŞÇİLERİNDEN DAYANIŞMA MESAJI

"Patronların Ensesindeyiz Dayanışma, Habereleşme ve Mücadele Ağı, işten atılan 14 Cargill işçisi için gıda erzak kolisi hazırlamış. Direniş alanımızı ziyaret ederek gıda kolilerini direnişçilere teslim ettiler. Dayanışma için teşekkür ederiz."

HAPPY MOONS PATRONU INSTAGRAM'DAN KAFASINI KALDIRMIYOR

Bağdat Caddesi'ndeki Happy Moons'ta çalışanlardan biri, müşterinin kendisine vermek istediği bahşışını reddedince müşterinin Instagram'da tacizine maruz kaldı. Müşterinin, bahşışın reddedilmesini Instag-

ram'da çalışanı deşifre ederek kaba bir şekilde eleştirmesinin ardından mesajı Instagram'da gören Happy Moons patronları çalışanın istifasını isteyerek çalışanın işten ayrılmasına neden oldu.

DÜZENDEĞİŞİRSE

SÖMÜRÜ BİTERSE İŞSİZLİK DE BİTER

Hem "kader" diyorlar, "iş az, insan çok, bir yandan ürüyorsunuz da" diyorlar hem de çözme vadediyorlar! Oysa işsizlik kaderimiz değil ama kapitalizmde çözümü yok. Sosyalist bir düzende, sosyalist iktidarda kolayca çözülüyor, patron sınıfı ise zaten işsizliği bir sorun olarak değil fırsat olarak görüyor.

Geçmişte sosyalist ülkelerde yaşayan milyonlarca insan kapitalist ülkelerdeki yaşamı pek iyi tanımıyordu. Hele Sovyet vatandaşları, dedelerinin yaşayıp gördüğü sömürü gerçeğinden çok uzak kalmışlardı. Şimdi kapitalizmle tanıştılar. Ne tanışma! Lanet okuyorlar, sosyalist geçmişlerini şimdi geride kalmış bir hayal haline getirenler.

Kapitalist ülke yurttaşları ise sosyalizmin nasıl yaşandığını bilmiyor. Burjuva medyasının uydurduğu korku öyküleri dolaşır ortada. Tabii bir de eski sosyalist ülkelerden gelenlerin anlattıkları, onlarda gördükleri var. Korku hikayeleriyle pek uyuşmayan.

Yalanları bir kenara koyup gerçekleri ortaya koyalım. Karşılaştıralım! Kapitalizmde böyle olan sosya-

lizmde nasıl öyle olabiliyor görelim. Bu hafta işsizlik meselesine bakalım.

Hemen özetleyelim: Birincisi, "işsizlik hep olacak, ne kadar iş yaratılsa, yine nüfus arttığı için bazıları işsiz kalacak" diyenler yalan söylüyor. Sosyalist ülkelerde işsizlik sorunu yoktu. Öyle işsiz güçsüz dolaşanlara devlet maaş bağladığı için değil. Çalışmak isteyen herkes çalışıyordu. Çalışanlar insanca koşullarda çalıştığı için çalışmak istemeyene de soruluyordu: Bir zorun mu var? Sen niye çalışmıyorsun.

İkincisi, "işsizliği önlemeye çalışıyoruz. Patronlarımız istihdam yaratmak için uğraşılıyor. Devletimiz onlara kolaylıklar sağlıyor ki, işsizlik sorunu ortadan kalksın" diyenler yalan söylüyor.

İşsizlik, bir arıza değil bu düzende. Bu düzen işsizliği istiyor. İşsizlik,

sömürüyü artırmak için gerekli ve sıfır işsizlik patron sınıfı için bir amaç değil, bir kabus!

Kapitalist Türkiye'de işsizlik her gün artıyor. İşsizlik her gün artıyor ama "iş az geliyor" demek mümkün değil. İşsizlik artarken aynı işi daha az kişiyle yapıyor, aynı işçiyi aynı işte daha çok çalıştırıyorlar. Daha az ücrete!

Hesap da belli, kitap da belli... İşsizlik kapitalizmin yasası, kapitalistlerin en büyük silahı.

İşsizlik sorununun çözümü ise sosyalizm için çocuk oyuncağı, sosyalist iktidarların en kolay çözdükleri sorun. Üstelik bunu yaparken toplum bedel ödemek bir yana büyük kazançlar sağlıyor.

İşsizlik sorunu çözülürken insanlar daha çok çalışıp daha az eğlenmiyor. Ters oluyor.

PATRONLARIN REVAÇTA MESLEK YALANI

"Revaçta meslek kaldı mı yahu?" diyenler çok olmalı. Gerçekten de 30 yıl önce ne kadar çok vardı: Ne mühendisler, ne doktorlar, ne avukatlar...

Şimdi garsonluk yapan mühendisler, günde 100 hastaya bakıp yediği dayaklardan sonra kredi kartı borcunu ödeyebilmek için gece nöbetlerinde çalışan doktorlar, ofis boy maaşlarıyla çalıştırılan işçi avukatlar.

Yine de patronların "altın bilezik" palavrası bitmedi. Her dönemin "öğrenersen aç kalmazsın" denilen işleri var. Bir dönem vinç operatörlüğü böyleydi. 1980'lerde Libya'da inşaatlarda 2 yıl çalışıp memlekete dönüp

tekel büfesi açmayı hayal edebiliyordunuz. Şimdi gazetelerde iş kazasında can veren operatörleri okuyoruz. Bilgisayar kurslarına koşturan insanlara bakın. Bir dönem yardımcı muhasebe elemanı olarak çalışan lise mezunu gençler BASIC kurslarına koşturuyordu. "Kimse bilgisayar bilmezken bilgisayar öğrenirsem, isim garanti" diye bakarlardı.

Patronlar için çifte kazanç! Kendi mesleki eğitimini kendi parasıyla karşılayan hazır vasıflı işçiyi bedavaya getirdiğin, meslek içi eğitimlerle filan hiç masraf etmediğin gibi, bir de bu şekilde vasıf kazanmış işçi sayısı artıkça ücretleri de sıkman kolaylaşıyor.

İŞSİZLİK İNSANLIK SUÇUDUR

Gelecek kaygısı... Atalarımız ağaçlarda yaşarmış, o yüzden kabuslarında hep düşerler, düşerken uyanırlarmış. Beton apartmanlarda yaşayıp, damacana sularından içtiğimiz halde niye kabuslarımız azalmadı da arttı. Çünkü kaygılarımız, korkularımız patronlara para kazandırıyor.

"Başımı sokacak bir evi almazsam yıllarca kira öderim" derken "kredi taksitini ödeyemezsem icra gelir evi de elimden alırlar" derken

"İşten atılırsam kredileri ödeyemem, ödeyemezsem batırım."

Bu korkulardan en büyük yararı korku içinde yaşayan işçiyi daha ucuza ve daha çok çalıştıran patronlar sağlıyor.

İşsiz kalmaksa kabusun büyüğü. İşsizlik bir çıkmaz. İntiharla sonuçlanan işsizlik hikayelerinin sayısı boşuna artmıyor.

Patronlar bir de bu yüzden insanlık düşmanı!

SOSYALİZM: BİLGİNİN FAZLASINDAN ZARAR GELMEZ

Sosyalizm planlı ekonomi demektir. Her şey gibi, üretimdeki emek faktörü de planlanır. Burjuvalar bunu küçümser: Kimin nasıl yaşayacağını, nerede çalışacağını devlet belirliyor, seyahat özgürlüğü bile yok derler. Sanki kapitalist ülkelerde her yıl, milyonlarca insanın o kentten bu kente taşınarak iş ve ekme araması seyahat özgürlüğüymiş gibi.

Planlama, planlı ekonomi kimseyi bir şeyden mahrum etmez. Tersine planlama sayesinde israf ortadan kalktığı için, "keyif" mümkün hale gelir.

Kapitalist Türkiye, "bilgisayarçıya" ihtiyaç duyar. Revaçta meslek goygoyu pompalanır. İsteyen, istemeyen herkes kurslara, okullara koşturur. Sonra bir bakılır ki "fazla" gelmiş.

Sosyalist bir ülkede ise, işsizlik yaratıp işçiyi baskılamaya derdi olmadığı için, meslek

eğitimi üretimin ihtiyaçlarına göre verilir. Kimse yıllar sonra "o zaman çok para ediyordu ama 10 yıldır başka iş yapıyorum" dediği meslekleri öğrenmez. Boşa zaman harcanmaz.

Ama eğitim hiç bitmez.

Para kazandırmayan ama insanı yücelten şeylerin eğitimine kaynak ayrılır. İşçi çocuğunun, tiyatro müdürü olabilmemesi, köylü evinden büyük ressam çıkması, yetimlerin astronot olması ile bitmez iş. İşçiler, günde 12 saat yerine artık 6 saat çalıştıkları fabrikanın çıkışında sosyal tesiste keman çalmayı öğrenir.

Yıkılan sosyalist ülkelerin insanlarına bakıp, "yahu insanların bilmediği, anlamadığı şey yok. Bir para kazanmayı bilmiyorlar" diye gevrek gevrek sırtan zenginlerin tersinden baktıkları gerçek budur.

HESAP
KİTAP İŞİ

İŞSİZLİK: ARZ TALEP MESELESİ

Patronlara sorarsanız ekonominin en önemli kuralı bu: fiyatlar arz-talep dengesine göre belirlenir. Bir şeyden az mı var, fiyatı artar. Çok mu var, fiyatı azalır. Bazen arz öyle artar ki, malın fiyatı değerini karşılamaz. O zaman patron için üretmeye de satmaya da değmez.

Kapitalizmde her şeyin pazarı var. Amenin de! Emek gücü de pazarda. 8 saat çalışma karşılığında şu kadar para. Emekçinin fiyatı bu. Arz talep yasası orada da işliyor... Ya da gerçekten işliyor mu?

İşin aslı şu: Patron her girdi gibi emekçinin de maliyetini en aza indirmek ister. Bu en az nedir? Tabii ki işçinin ailesi ile birlikte mevcut koşullarda geçinebilmesi; düzeltilim, yaşayabilmesi için gerekli EN AZ para. Düzeltilim, patronların uygun gördüğü en az para...

Bunun işçiyi kabul ettirebilmesi için ne lazım? İşçinin kendini vazgeçilmez görmemesi lazım. O yüzden hep emek pazarında arz fazlası var.

O sayede, patronlar "dışarda bir sürü işsiz var, yerse" ezberine sahip.

Kapitalist bir ülkede işsizlik sıfırlansa, patronlar "ne güzel herkese iş buluyoruz" demez. "İşçi fazlası bulmazsak, var olanlar şımırıp her istediklerini yaptırcaz bize" derler. "Bu kadar göçmen işçiyi bu ülke nasıl besler" diye bakanlar o yüzden yanılıyor. Kapitalistler işsizler ordusu az geldiğinde onları ithal eder.

1 İŞÇİ 1 İŞİ 10 SAATTE YAPARSA

Basit bir matematik sorusu: 1 işçi bir işi 10 saatte yaparsa, 2 işçi aynı işi kaç saatte yapar?

Sosyalist bir ülkede, işçilerin iktidarında bu sorunun yanıtı basit: 5 saatte! Eskiden 1 işçinin 10 saatte yaptığı işi iki işçi 5 saatte yapar kalan 5 saatte de sinemaya gider, ailesiyle gezer.

"Ne var bunda" diyen okey değil mi?

Çünkü kapitalist bir ülkede bunun yanıtı farklı. İşçi sayısı 2'ye çıkınca mevcut 1 işçiyi "dışarda o kadar işsiz var, şu senin ücret işlerini tekrar bir düşünelim" denilir. Aman, yaman derken sonuçta iş tatlıya bağlanır, o 1 işçi o işi 10 saatte değil de can havliyle 9 saatte yapmaya başlar, üstene fazladan 4 saat daha çalışıp patrona biraz daha para kazandırır.

İkinci işçiyi ne oldu dersiniz? Kahvede okey oynayanlara yancılık yapıp beleş çayla akşamı etmeye çalışır o da... Çalışan işçiliği ile, iş bulamayan da işsizliği ile kazandırır patrona.

Sosyalist ülkelerde, işsizlik ortadan kaldırılırken çalışma saatlerinin de düşürülmesi, daha kısa çalışma karşılığında aynı ücreti alan işçilerin daha mutlu olmasının matematiği de bu kadar basit aslında. Çok kişi varsa, herkes daha azını yapsın işin. Hem kimse işsiz güçsüz kalıp kimsenin sırtına yük olmasın, hem de kimse 2 kişinin yaptığı işi tek başına yapmak zorunda kalmamasın.

SAMANALTI / Sait Münzer

